

Венко и Ранко бѣха палави момчета. Отъ ранна сутринь излизаха изъ кѣщи и до късна вечерь тичаха по улицигѣ или играеха на широкия мегданъ. Кой би имъ казалъ нѣщо, ако мирно и тихо се увличаха въ игритѣ си? Но тѣ обичаха да хвърлятъ камъни по прозорцитѣ, да брулятъ плодове отъ чуждитѣ дървета, да биятъ магаретата, прасетата и кокошкитѣ по двороветѣ. Правѣха още пакости не отъ зло сърдце, а само така — да се покажатъ герои и да плашатъ момичетата!

Веднажъ край рѣката, между буйнитѣ шубраци, съ другаритѣ си тѣ направиха колиба. Ванко донесе отъ кѣщи една тенджера и решиха да си сварятъ чорба отъ риба. Дълго газиха въ водата, бъркаха подъ камънитѣ, но сполучиха да хванатъ само петъ малки рибки. Можеше ли съ тѣхъ да се свари чорба? Мокри и ядосани се върнаха при колибата, запалиха огънь и почнаха да се сушатъ.

— Язъкъ, — каза Ванко, — нѣма да можемъ да ядемъ чорба. А пъкъ какъ ми се ядѣше...

Но Ранко, внезапно плѣсна съ рѣце.

— Само отъ риба ли става чорба? А отъ младо пѣтле?

— Става, но где го?

— У дома изъ двора се разхождатъ нѣколко надути пѣтлети, — пошушна Ранко. — Я да хванемъ едно, че да го оскубимъ и да го сваримъ.

Всички се засмѣха до уши. Решиха Ванко и Ранко скрито да хванатъ пѣтлето, да го заколятъ и да го донесатъ тукъ. Дветѣ деца хукнаха къмъ кѣщи. За тѣхна радостъ, Ранковата майка съ голѣмата му сестра бѣха отишли на нивата да набератъ млѣчна царевица за варене. Баща му бѣше на дюкяна. Въ кѣщи нѣмаше никой.